2004/05-2014/15
10 ΧΡΟΝΙΑ
antifa

antifa kallithea

λόγια και δράσεις για αντιφασιστική χρήση

τεύχος 11 – Μάρτης 2015

ANTIFA

μικροφωνική

Πλατεία Δαβάκη
Καλλιθέα
Σάββατο 4/4
12.00

INTRO

Υπήρχε παλιά μια εποχή που όλοι νόμιζαν ότι θα γίνουν πλούσιοι, ότι θα δουλεύουν άλλοι για αυτούς, ότι ο κόσμος μας θα είναι για πάντα ένας κόσμος "ευημερίας" και "ανάπτυξης". Οι ψευδαισθήσεις κατέρρευσαν και μαζί ξεπρόβαλε η πικρή αλήθεια: τα αφεντικά μας προορίζουν όλο και πιο πολύ για πέταμα. Στα σχολεία, στις δουλειές, στις γειτονιές. Όπλισαν τα μαντρόσκυλά τους και τα ξαμόλησαν στους δρόμους. Έδωσαν θάρρος στα φασιστάκια και μας τα πέταξαν στη μούρη για να μας τρομάξουν. Μας έκαψαν τον εγκέφαλο με πρέζες και με ψηφιακά σκουπίδια. Μας στράγγιξαν συναισθηματικά, μας έκαναν βλάκες και φοβισμένους.

Εμείς που φτιάξαμε το antifa kallithea δε θέλουμε να είμαστε έτσι. Ζούμε και κυκλοφορούμε στην Καλλιθέα, είμαστε αγόρια και κορίτσια. Πάμε σχολείο ή δουλεύουμε. Με τα λεφτά μας πληρώνουμε αυτό το έντυπο, με τα χέρια μας το μοιράζουμε, με τα μυαλά μας πολεμάμε το σύγχρονο φασισμό, με τις καρδιές μας στεκόμαστε δίπλα σε αυτούς που έχουν φωνή αλλά δε μπορούν να μιλήσουν. Στα αγόρια που δε θέλουν να γίνουν μπάτσοι. Στα κορίτσια που φτύνουν τα πρότυπα ομορφιάς.

Όσο μπορούμε θα τριγυρνάμε στους δρόμους, στις πλατείες και στα σχολεία της Καλλιθέας για να σπάσουμε το φόβο - για να βρούμε κι άλλους κι άλλες σαν κι εμάς. Τα ξαναλέμε!

antifa.kallithea@yahoo.com
antifakallithea.wordpress.com

ANTIFA

μικροφωνική
Πλατεία Δαβάκη
Καλλιθέα
Σάββατο 4/4
12.00

Για άλλη μια φορά αποφασίσαμε να βγούμε στους δρόμους της Καλλιθέας και να δείξουμε πως όλες και όλοι μας είμαστε αποφασισμένοι για αυτό που κάνουμε τα τελευταία χρόνια σε αυτή τη γειτονιά. Να πιαστούμε αλυσίδες ο ένας δίπλα στην άλλη και να διεκδικήσουμε χώρο με τους δικούς μας όρους και τα δικά μας μέσα. Να τη σπάσουμε στους ρατσιστές και τους φασίστες και να έρθουμε πιο κοντά με όλους αυτούς και αυτές που σαν και μας νιώθουν στο πετσί τους, ότι μας προορίζουν όλο και περισσότερο για πέταμα (με ή χωρίς αριστερή κυβέρνηση). Και όλα αυτά για να υπερασπιστούμε την τάξη μας. Για αυτούς που δε γουστάρουν τους μπάτσους. Για την καθεμία που ξυνίζει βλέποντας τη μούρη του αφεντικού της. Και τελικά για τη δεύτερη γενιά μεταναστών. Για αυτούς τους χιλιάδες πιτσιρικάδες δηλαδή που ζούν υπό ένα καθεστώς τεχνητής παρανομίας, επειδή λέει οι γονείς τους δε συμπληρώνουν τα απαραίτητα ένσημα. Για αυτό θα βγούμε στο δρόμο με τις μουσικές μας, τις σημαίες μας και περισσότερο από όλα την πίστη σε αυτό που κάνουμε. Τα λέμε λοιπόν με μπόλικη αντιφασιστική διάθεση στους δρόμους και τις πλατείες αυτής της πόλης.

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

ΑΝΤΙ/ΛΕΞΙΚΟ

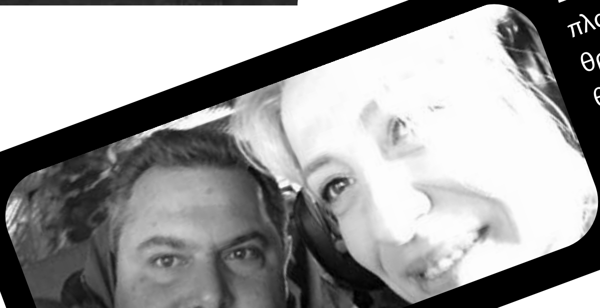
ΟΜΑΛΩΝ ΚΑΙ ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΣΧΕΣΕΩΝ ΤΗΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ ΖΩΗΣ

1312

Charlie: επιδημία που έπληξε μεγάλο μέρος του ευρωπαϊκού πληθυσμού φέτος. Συνηθισμένα συμπτώματα: μίσος για τους μουσουλμάνους, τάση να σηκώνεις το χεράκι σα ναζί, αγάπη προς τους μπάτσους, εμπιστοσύνη στο κράτος, παροξυσμός με τα σόσιαλ μίντια και φόβος. Σε κάποιους θεραπεύεται με μια ισχυρή δόση ταξικής συνείδησης. Σε άλλους είναι ανίατη και αντιμετωπίζεται με σφαλιάρες.

Σέλφι: Συνηθισμένη δραστηριότητα κάτι περίεργων πλασμάτων που εμφανισιακά μοιάζουν αρκετά με ανθρώπους. Αν την παλεύαμε καθόλου εμείς οι υπόλοιποι θα έπρεπε να αποτελεί έγκλημα και να τιμωρείται βαριά. Προτείνουμε τη διαγραφή του λογαριασμού φέισμπουκ του εγκληματία για παραδειγματισμό.

Τσίπρας: Μυθικό πλάσμα που μισούσε απίστευτα το γιο του. Τον έβγαλε Ερνέστο - Ορφέα ώστε να τον δουλεύουνε όλα τα παιδάκια στο σχολείο, να τρώει μάπες και να του κλέβουν το κολατσιό. Σατανικό.

ΑΝΤΙ/ΛΕΞΙΚΟ

Κατάληψη: Εξαιρετικά απλή και ευχάριστη χημική αντίδραση. Παίρνει μάθημα και το αντικαθιστά με μπάλα. Παίρνει τσακωμούς με καθηγητές και τους αντικαθιστά με γκομενιλίκια με συμμαθητές/τριες. Παίρνει τιμωρίες και τις αντικαθιστά με αράγματα. Αλήθεια, καιρό δεν έχει να συμβεί;

Τώρα-με-το-σύριζα-θα: Συνήθης έκφραση που μας κάνει τα νεύρα τσατάλια τελευταία. Οι μπάτσοι μας πρήζουν ακόμα στο δρόμο, ακόμα δεν έχουμε χαρτιά, ακόμα υπάρχουν στρατόπεδα συγκέντρωσης,, οι μισθοί μας ακόμα δε φτάνουν ούτε για τσίχλες. Απαντάται σύντομα με το «όχι-δε-θα».

Αγγλικά: Μάθημα στο σχολείο που χρησιμεύει για ξεκούραση και ύπνο ανάμεσα στα άλλα μαθήματα. Πολλοί έμαθαν διάφορες τεχνικές ύπνου σε αυτό το μάθημα. Κανείς ποτέ δεν έμαθε όντως αγγλικά.

Καγκελόπορτα: Εξάρτημα του σχολείου. Από το αν ο φύλακας θα την κλείσει πριν φτάσουμε εξαρτάται η πρώτη απουσία της μέρας. Και βαριέσαι και να σκαρφαλώνεις πρωί πρωί…

Πέντε-λεπτάκια-ακόμα: Άναρθρη κραυγή. Σκοπό έχει να πείσει τη μάνα μας ότι θα ξυπνήσουμε σε λίγο ώστε να φύγει για δουλειά και να μας παρατήσει ήσυχους να κοιμηθούμε πέντε ωρίτσες ακόμα. Οι πολλοί σκληροί το λένε «δέκα-λεπτάκια-ακόμα».

ΚΑΙ Τ
Η ΠΑΛΗ ΤΩ
ΜΗΧΑΝΟΒΙΟΙ

ΤΩΡΑ

ΩΝ ΤΑΞΕΩΝ

ΙΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΟΙ

ΕΙΝΑΙ ΜΑΓΕΙΑ

οι μούντζες του παλιού καιρού γίνανε του κράτους η λατρεία

Είναι πιθανό να πήρε το αυτί σας ότι κάπου στα μέσα του Φεβρουαρίου πραγματοποιήθηκαν δύο σχετικά μαζικές συγκεντρώσεις στην πλατεία Συντάγματος, συγκεντρώσεις υποστήριξης στη νέα αριστερή κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ. Όχι, μην μπερδεύεστε, το ημερολόγιο έγραφε Φλεβάρης του 2015 λίγο μετά τις εθνικές εκλογές. Παρ' όλα αυτά οποιαδήποτε ομοιότητα με τους «Αγανακτισμένους» και τις συγκεντρώσεις τους (πριν τρία χρόνια, επίσης στην πλατεία Συντάγματος) μόνο τυχαία δεν είναι.

Άραγε τι κατάληξη θα μπορούσαν να έχουν οι αγανακτισμένοι, αυτό το συνονθύλευμα χαοτικών ατομικών απόψεων και συμφερόντων; Σε τι θα μπορούσε να μετασχηματιστεί αυτή η μάζα που με το ένα χέρι έτρωγε το βρώμικο από τις καντίνες στη πλατεία και με το άλλο μούντζωνε και κυμάτιζε την ελληνική σημαία; Που γκάριζε με ντουντούκες και έκανε άλλα ευτράπελα ως ένδειξη αγανάκτησης προς το πολιτικό σύστημα;

Η απάντηση δεν είναι δύσκολη. Οι άνθρωποι αυτοί, οι ψηφοφόροι και θερμοί υποστηρικτές της αριστερής κυβέρνησης, οι άλλοτε αγανακτισμένοι, στην πραγματικότητα έχουν περισσότερες διαφορές παρά κοινά μεταξύ τους. Αποτελούν ένα σώμα με μηδενική δυνατότητα ανάλυσης της κατάστασης του, που έχει διαφορετικά συμφέροντα στο εσωτερικό του και γι' αυτό δυσκολεύεται να οργανωθεί. Αυτή η μάζα εμπεριέχει από δεξιούς και αριστερούς, από αφεντικά κάθε είδους, μέχρι εργάτες και μικροαστούς. Παρ' όλα αυτά, όλοι αυτοί δεν παύουν να είναι βαθιά πατριώτες που θα ανατρίχιαζαν στο άκουσμα του εθνικού ύμνου και της εθνικής ανεξαρτησίας και αυτό αρκεί.

Γι' αυτόν τον λόγο, δεν μιλάνε από κάποια ταξική θέση αλλά μιλάνε για λογαριασμό του κράτους με μια νοσταλγία. Στην καλύτερη των περιπτώσεων νοσταλγούν το κράτος πρόνοιας που μας άφησε χρό-

νους, στην χειρότερη όμως νοσταλγούν το κράτος που με πυγμή βάζει σε τάξη το χάος, που διεκδικεί την εθνική κυριαρχία με την «ελληνική μαγκιά» να ξεδιπλώνεται στα τηλε-παράθυρα και να γίνεται viral στα διάφορα social media.

Το αριστερό προσωπείο του κράτους, ο ΣΥΡΙΖΑ, στηρίζεται στο ένα και μοναδικό κοινό όλων αυτών. Συμπυκνώνοντας τα διάφορα νοήματα σε σύμβολα, οι ανώδυνες μούντζες του παλιού καιρού έγιναν ανώδυνα λάικς για την κυβέρνηση, τα λάικς έγιναν (προς το παρόν ανώδυνες) συγκεντρώσεις, η σημαία του αδούλωτου έθνους και η ελληνική μαγκιά στις διαπραγματεύσεις για το χρέος ανύψωσαν το ηθικό του «σκληροτράχηλου» λαού. Το ζήτημα της καπιταλιστικής κρίσης έγινε ζήτημα «καλών» και «κακών» πολιτικών προσώπων, έγινε ζήτημα της κακιάς Γερμανίας και ουδεμία λέξη για τις άγριες ορέξεις των ντόπιων αφεντικών.

Και κάπως έτσι, όλοι αυτοί οι ελεεινοί πατριώτες βρέθηκαν στον δρόμο για χάρη του κράτους. Τα σκουλήκια στη λάσπη κινούνται το ίδιο συνεπώς δεν θα έπρεπε να προκαλεί καμία απορία το πώς γίνεται να βρίσκονται δίπλα-δίπλα, αριστεροί ψηφοφόροι μέχρι και παλιοί γνώριμοι από το σύνταγμα του 2011, φασίστες εθελοντές που πολέμησαν στη Βοσνία την περίοδο 1994-1995 και , ω τι σύμπτωση, ήταν αυτοί που έκαναν και το κάλεσμα στο facebook. Η διαφορά με τις συγκεντρώσεις δηλωμένων φασιστών δεν είναι ποιοτική παρά μόνο ποσοτική.

Εξάλλου στην πρόσφατη ιστορία της σύγχρονης Ελλάδας, τέτοιου είδους μαζικές συγκεντρώσεις από λάτρεις του κράτους έχουν ξανασυμβεί. Από τα Μακεδονικά συλλαλητήρια το 1993 μέχρι τους αγανακτισμένους το 2011 τα παραδείγματα περισσεύουν. Αυτή η σχέση μεταξύ κράτους και πολιτών δοκιμάζεται και κατασκευάζεται ξανά εν όψει της παγκόσμιας κρίσης και όχι μόνο στην Ελλάδα. Το κράτος θέλει τους πολίτες του να πίνουν νερό στο όνομα του, θέλει να έχουν στο μυαλό τους πως μόνο αυτό μπορεί να προσφέρει ασφάλεια σε αυτούς τους δύσκολους καιρούς. Μήπως δεν είναι παρόμοια κίνηση των τεσσάρων εκατομμυρίων Γάλλων - ατομικοτήτων που έτρεξαν, μέσα στον αντιμουσουλμανικό πυρετό τους, να στηρίξουν το κράτος τους μετά την επίθεση στην εφημερίδα Charlie Hebdo, κρατώντας πλακάτ που έγραφαν «Είμαστε Charlie, είμαστε η αστυνομία»;

Εμείς από την άλλη ούτε Charlie είμαστε, ούτε αγαπάμε το κράτος μας και ούτε καν ψηνόμαστε για τις βρομερές εθνικές αφηγήσεις. Έχουμε την ταξική μας συνείδηση που μας κρατάει ζωντανούς και αξιοπρεπείς στην κοινωνία των νεκροζώντανων κανίβαλων, ακονίζοντας συνεχώς τα βέλη του ταξικού μας μίσους απέναντι σε κάθε αφεντικό και κάθε είδους φασίστα-πατριώτη.

Το ζήτημα δεν είναι η βία των οπαδών... ...αλλά ποιος την διαχειρίζεται!

ΟΧΙ σε καμία περίπτωση δε γουστάρουμε, όταν μαθαίνουμε για μαχαιριές που πέσανε μεταξύ τάδε και δείνα οπαδών. ΟΧΙ δε γουστάρουμε νεκρούς σε οπαδικά σκηνικά. ΟΧΙ δε γουστάρουμε οπαδούς τσάτσους και υπαλλήλους του εκάστοτε προέδρου. Το ζήτημα όμως των καιρών δεν είναι οι εκ του ασφαλούς αφορισμοί.

Η οπαδική κουλτούρα σαφώς και κουβαλάει πάνω της αρκετή σκατίλα. Ταυτόχρονα όμως, δημιουργεί και μια συλλογική κοινότητα (που ως επί το πλείστον έχει εργατική καταγωγή) που εκφράζεται μαζικά κι οργανωμένα. Μπορεί να μην οργανώνεται γύρω απο μια θεωρία ή ένα τρόπο σκέψης, δημιουργεί όμως μια πρωτόγνωρη δυναμική που δεν είναι ακριβώς ελέγξιμη απο τις διοικήσεις και την αστυνομία. Για παράδειγμα, τα αντιφασιστικά πανό μετά την δολοφονία του Παύλου Φύσσα, δεν τα λες και ό,τι πιο αγαπητό για τα αφεντικά και τους ρουφιάνους τους - κι όμως κρεμάστηκαν σε κάθε γήπεδο πέρσι.

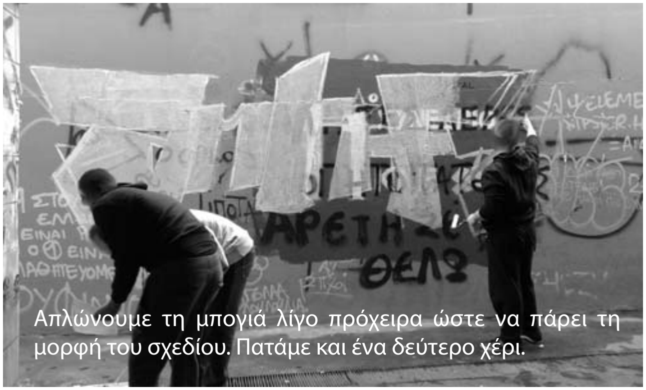

Οπότε το κράτος μπαίνει στο παιχνίδι με το σκεπτικό της "εξάλειψης της βίας". Το ζήτημα όμως είναι να μπορείς να δεις πίσω απο τις λέξεις και τις εκάστοτε κινήσεις. Αλήθεια ποιό αφεντικό και ποιός κρατικός παράγοντας δε χαίρεται όταν βρίσκει τρόπους διάσπασης των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων (που κατα κύριο λόγο στελεχώνουν το οπαδικό κοινό); Μάλλον κανένα! Άρα για το κράτος και τους φίλους του, αυτό που ενδιαφέρει δεν είναι να σταματήσει η "βία", αλλά οι κινήσεις που πρέπει να κάνει για να καταφέρει να τη διαχειριστεί σύμφωνα με τα συμφέροντά του. Οπότε τα μέτρα που ποινικοποιούν τον οπαδισμό επί της ουσίας οδηγούν στη διάσπαση αυτής της συλλογικής κοινότητας. Κι από την άλλη, σπρώχνουν την οπαδική "βία" στο δρόμο, στρώνοντας το χαλί στη μαφία.

Το λέμε και πάλι. Οι οπαδοί ούτε εγκληματίες είναι, ούτε τίποτα απόβλητοι. Είναι ο διπλανός μας στο θρανίο, ο συνάδελφος μας στην δουλειά, ο γείτονας μας. Είναι όλοι τους κομμάτια αυτής της κοινωνίας, η οποία όσο εύκολα "εξοργίζεται" με τα επεισόδια στα γήπεδα, τόσο δύσκολα φρικάρει με τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, με τις δολοφονίες μεταναστών, με το να σε έχει στην φάπα το αφεντικό και να λες κι ευχαριστώ. Για εμάς πάντως θα είναι πάντα όμορφη εικόνα των οπαδών στις κερκίδες, θα γουστάρουμε τα καλοφτιαγμένα πανό, τις βρισιές στις διοικήσεις και στους ρουφιάνους ΚΑΙ ΤΙΣ ΦΑΠΕΣ ΠΟΥ ΑΡΠΑΖΟΥΝ ΟΙ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΣΤΑ ΓΗΠΕΔΑ!

ΠΩΣ ΝΑ ΦΤΙΑΞΕΤΕ ΕΝΑ ANTIFA GRAFFITI

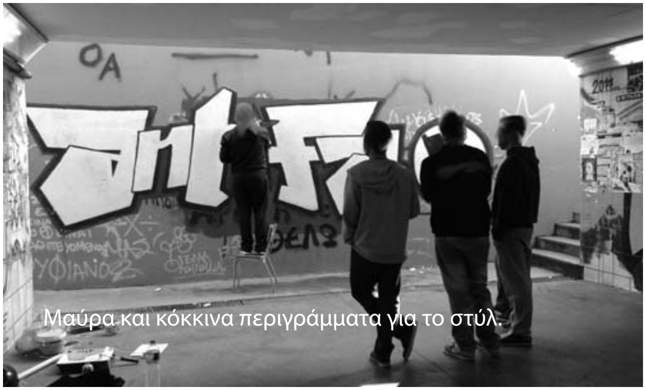
Αράζεις με την παρέα τα βραδάκια στην πλατεία και συνειδητοποιείς ότι κάτι λείπει από τη γειτονιά. Κάτι που να σπάει τη νοσοκομειακή ασπρίλα των τοίχων ρε παιδί μου. Και ξαφνικά θυμάσαι ότι σου έχουν ξεμείνει κάτι σπρέι στη τσάντα επειδή λίγο πριν σβήνατε κάτι φασιστικές μαλακίες από έναν παρακείμενο δρόμο. Και να η ιδέα. Ένα τεράστιο antifa graffiti για να γουστάρουμε εμείς και να τσαντιστούν οι βλάκες οι φασίστες. Ούτε τρομερό ταλέντο χρειάζεται ούτε και τρελό εξοπλισμό. Το μόνο που θέλει είναι καλή παρέα και antifa διαθέσεις. Ένα πρόχειρο σχέδιο για να έχουμε κάτι στο μυαλό και ξεκινάμε:

Απλώνουμε τη μπογιά λίγο πρόχειρα ώστε να πάρει τη μορφή του σχεδίου. Πατάμε και ένα δεύτερο χέρι.

Μερικές καλλιτεχνικές παρεμβάσεις για να φτιάξουμε και τις antifa σημαιούλες μας.

Μαύρα και κόκκινα περιγράμματα για το στύλ.

Τέλος, ποζάρετε μπροστά στο κομμάτι που μόλις τελειώσατε σαν περήφανοι αντιφασίστες και αντιφασίστριες. (η φωτογραφία γίνεται εύκολα κάδρο στο δωμάτιό σου δίπλα από τις αφίσες που έχεις κολλήσει στον τοίχο σου)

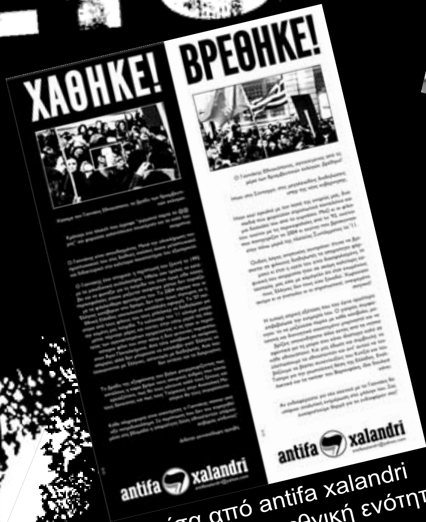
Καλή τύχη ευχόμαστε στους αντιφασίστες και τις αντιφασίστριες αυτής της πόλης και μην διστάσετε να μας στείλετε καμιά φωτό από το δικό σας antifa graffiti.

We are the SOUND of the STREETS

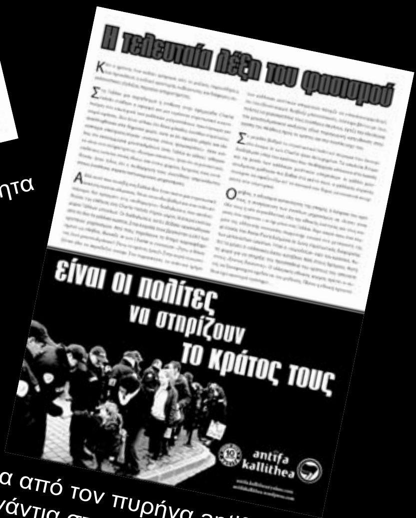

19ο τεύχος antifa base
μοιράζεται στα σχολεία
από autonome antifa

αφίσα από antifa xalandri
ενάντια στη νέα εθνική ενότητα

αφίσα από τον πυρήνα antifa kallithea
ενάντια στη νέα εθνική ενότητα

γράψτε μας στο
antifa.kallithea@yahoo.com

δείτε παλιότερα αυτοκόλλητα,
αφίσες και συνθήματα στο
antifakallithea.wordpress.com